

האומן הצעיר שניגש השכוע להשתמש באמצעי האחרון של האזרח בסאכקו הנואש למען אהבתו. מתאר לקוראי, העולם הזה את תולדות החלמתו

# מדוע אני שובת שבתית רגור

מאת משה ברק



לפני כשנתיים וחצי פגשתי את אוריה בחיפה, על הכרמל. לא ידעתי שהיא נוצריה, והדבר גם לא ענין אותי. היא התענינה באמונת שלי, ומצאנו תרבה דברים משותפים בינינו, כאילו גדלנו בעיר אחת.

אחרי כמה זמן נתברר לנו שאנו מאותבים איש בערותו. נחלקנו בבעיה האלמנטרית, שכמעט כל זוג צעיר בארץ נחלק בה: שיכון, חיפשונו יורה, דירוג היו הרבה. אך אמצעים לא היו. כי אני צייר, כסך הכל.

## זרקותי קופסת נפרורים...

אני זוכר כי באחד הימים בשעות בין הערביים, ישבנו על מורדות הכרמל ידי ברנו על הגושא הנצחי: שיכון. תוך כדי זרקותי קופסת נפרורים ריקה לשטח. הסתכלתי בקופסה, אמרתי לי אוריה: "הסתכלי, זה הבית הראשון שלנו! אולי נשיג אתריו ליפט, ואחרי זה אולי גם צריף של מעברה. העולם כולו שלנו..."

הגורל היה אויפטימי יותר סאהנו.

הוא זימן לנו בית בצורת אורחה, לשם חתנו אף הוא על מורדות הכרמל, בעין הוד. ניגשנו להתקין כמו ידנו את הבית. אחת ההנאות הגדולות ביותר בחיי היתה לבנות את ביתי מראשיתו, בידי ממש. חלמנו על כמה עציפרי משלנו, על משק קטן, שיספק את הצי רכים האלמנטריים של הקיבה.

זהו בעיה מתמדת הרוסה אחרי האבן. לספק את הקיבה, להביא אוכל, חשבתי שעל-ידי משק-עזר מסוג זה אפשר את בעיה הכלכלה של שנינו (וגם של בלאקי, כלבהזאב השחור הגדול שהי אתנו, ושנורג לא מכבר בצורה בלתי-שיבנת עד היום-).

## ...נפעתי ארבע פעמים...

בתחלה חיינו על החרובים ועל הדג אונים ועל הצברים. הרגשתי מיסד ליום קירבה יותר גדולה לנוף, לטבע, הבעתי זאת בתמונותי. אמנם היו קשיים של חיי יומיום. זמן רב ישנו ללא מתרון. נוכחתי לדעת כי בקשיים אלה מתחזק הקשר בינינו מיום ליום. אוריה סב לה אתי ללא תלונות, בתנאים כמעט אלאגושיים. מנהיגנו רגלים לקרוא לכך "תנאים חלוציים".

אני רגיל לתנאים קשים. חיינו אותי לכך. קרדם בפלמיח, פלוגה א, במסעות ארוכים. פעם רצתי ריצת מרסון, לאורך 18 קילומטרים עבותי בהבטחות, בהר דת עולים, עמתי במים עד הצואה. גם השתתפתי בפעולה של שיחזור אסירי עתלית. הייתי מפקד-מחלקת סיירים.

עם ראשית מלחמת-השיחור הושאלתי למנגנון ההגנה. הרביקו לי תואר של קצין מודיעין. השתתפתי ב-48 פעילות קרבות, נפעתי ארבע פעמים. בסוף מלחמת-השיחור שוב בחרתי בדרך לא קלה. פניתי אל העולם האמיתי ביותר, הנעלה ביותר, היקר לי ביותר: עולם האמונת.

אוריה, שהיא כעת בת 24, אינה רגילה לעומת זאת לתנאים קשים. היא בלה בבלגראד, יוגוסלביה, בבית אמד. אביה היה מנהל-חשבונות ראשי באיזו חברה. לפני שבאה לארץ ישבה בבית-הסוהר אודבה בבלגראד, בעון סיוע לבריחת "אלמנטים ריאקציוניים" מיוגוסלביה. היא עבדה כאחות בבית-חולים, ושם הוציאה לבורחים תעודות כוזבות. חודש ימים ישבה בצינוק, אך לא שברו אותה. היא לא מסרה אף איש אחד מאלה שהיו קשורים עמה בפעולה.

היו לה מכירים יהודיים ביוגוסלביה, ואלה סיפרו לה על ארץ-ישראל, שהיא ארץ חופשית, בה יכול אדם לחיות בהת-



אם למצפוננו ולהשקפתו. היא ידעה שהעם היהודי יהיה מטרה לרדיפות כה רבות משך אלפים שנה, והיא האמינה כי עם זה יבין את ערכו של חופש המצפון. היא באה לארץ לפני ארבע שנים. שמה היה אז לפוסבה סטנקוביץ. קראי זה ללה.

היא הורשתה לעלות מפני שנישאה ליהודי. מיד עם בואה נסדרו. אז עבדה קשה בכל מיני עבודות, כעוזרת ופרי עלת בבית-חרושת לנעליים. את שמת הארץ לא ידעה, אלא דיברה, איך שהוא רוסית. כשטיגלה לעצמה את השמה ה עברית קיבלה עבודה אצל רופאה-שיניים הידוע, ד"ר אלפרד שליט, בירושלים. שם היה אחד הפאציניטים נשיא המדינה, מר יצחק ברבבי.

## הניע הזמן להינשא...

אחרי שתי שנות חיים בצחא, הארמר ניה מחלטה, החלטתי באחד הימים שה יגיע הזמן להינשא כחוק. אחד השיקולים שעזרו לי בהחלטה זו היה שאוריה הפכה כמעט צברית והתקשרה לארץ בכל נימי נפשה. ידעתי שבני משואין אלה ירגישו כי אמם אורחית הארץ כמלוא מובן המושג.

עד אז הייתי אויש למדי כלפי חוק הנשואין. גם כלפי הדת בכלל. אמנם, אני חושב את עצמי לדתי מבחינה מסר ימת. אני מאמין שכל ילידי-הארץ הגדל על הטבע והנוף הישראלי, הוא דתי בעומק נפשו. זה לא מקרה שהתנ"ך נכתב בארץ. וזה לא מקרה שנביאנו שאבו לא מעט מהטבע הישראלי. הנוף של הארץ נשאר בעיקרו אותו נוף. הרגשתי, ביהוד אחרי שנודתי בארצות רבות בער למ, שיש לו ייחוד דתי, אופי דתי, רוח דתית. גם מלחמת-העצמאות היתה מל חמה דתית באופייה.

אולם אין כל קשר בין דתיות זו וה קלריקליות הקיימת במדינה. אדם יכול להיות דתי מאד בנפשו ולא דווקא למ לא אחרי צורה-פולחן הקיימים.

## ישבתי בנן וחשבתי...

הלכתי לברר איך אני יכול להתנשא פתאום עלתה לנגד עיני מסלצת איומה: הוריה של אשתי נוצריים. חשבתי שב איזו צורה יהיה אסתור ואנשא כחוק. התחלתי לברר איך אנחנו יכולים להר נשא. אז הסתבר לי כך: אי שאנשי תנגיר או שאני את נצר, לכת הפראבור סלביט דווקא. כמובן, היתה גם אפשרות להערים

